

► **Kitty Trepels van Mil laat zich voorlopig nog niet stoppen**

Kanker, maar **leven en spelen** voor 120 procent

Ik word niet oud, dacht Kitty Trepels van Mil als klein meisje al. Haar grootste angst werd waarheid. Ze kreeg kanker. Twee keer. Uiteindelijk gaat de kanker winnen, maar tot die tijd geeft ze college en speelt ze alles van zich af in het theater.

Hans van Alebeek
Uden

Hier zit geen zielige vrouw. Integendeel. Docente communicatie en theater Kitty Trepels van Mil lacht en straalt van enthousiasme als ze vertelt over haar turbulente leven. 54 is ze nu. Op haar 47ste werd ze voor de eerste keer getroffen door kanker. Wat dat met je doet verwerkte ze in de indrukwekkende theatervoorstelling *Vals Plat* die op 12 oktober in theater Markant Uden te zien is. Een volgende voorstelling is al in de maak want de kanker is terug. *Ik heb nog iets op mijn lever* is de veelzeggende titel van deze *chemonoloog* die op 15 maart 2018 in première moet gaan.

Lekkere titels kies jij uit voor je voorstellingen.

„Ik kom nu eenmaal uit de theaterwereld he. Een op de drie mensen krijgt kanker. Daar moet je mee leren omgaan, zeggen ze dan altijd. Ik vond dat er ik iets mee moest doen in het theater. Niet voor mezelf hoor, ik heb een grote hekel aan zogeheten verwerkingstheater. Als je problemen hebt, ga je maar naar een psycholoog. Ik noem het zelf realitytheater, het is een solovoortelling met een lach en een traan. Daarbij gaat het niet om mijn emoties. Het publiek moet er wat aan hebben. Er moet over kanker gepraat worden, dat taboe wil ik doorbreken.”

Is dat taboe er nog? Volgens mij is er juist steeds meer openheid over kanker.

„Nee hoor, dat taboe is er nog steeds. Het is verbazingwekkend als je ziet hoeveel reacties ik na afloop van mijn voorstellingen krijg van mensen die hetzelfde hebben meegemaakt. „lij roept keihard wat ik niet heb durven zeggen”, hoor ik dan.”

Wanneer kreeg jij het slechte nieuws te horen?

„Kanker loopt als een rode draad door mijn leven. Ik was altijd bang dat ik niet oud zou worden. Mijn vader stierf al op zijn 25ste aan longkanker, mijn moeder en mijn zusje regeren ook kanker. Maar toen ik bij

mijn huisarts in Nijmegen om preventief onderzoek en extra controles vroeg, wimpelde hij dat af. In mei 2010 was er niks aan de hand, vier maanden later zat er een tumor van tien centimeter in mijn borst met uitzaaïngen in de lymfeklieren. De kans dat je dit gaat overleven is niet groot, zeiden ze in het Radboud.”

En toen?

„Schieft me maar gelijk dood”, was mijn eerste reactie. Vooral dat ik borstkanker had, vond ik vreselijk. Ik zei tegen mijn oncoloog ‘Mijn borst gaat er niet af.’ Maar die man reageerde geweldig. Hij zei: ‘Ik wil de regisseur zijn van uw voorstelling. Maar u speelt alle rollen.’ Vanaf het eerste consult was al duidelijk dat

mijn borst er na 30 chemo's af moest. Ik lag al klaar voor die operatie toen ik van de brancard afsprong, maar ik had geen keus. Ik heb bijna een jaar niet naar mezelf willen kijken en alle spiegels afgedekt. Nadat ik *kankervrij* werd verklaard, kreeg ik mijn nieuwe borst: 14 augustus 2012, de mooiste dag van mijn leven. Ulrike heb ik haar genoemd, naar plastisch chirurg Dietmar Ulrich die de operatie uitvoerde.”

Je vertelt het nu bijna klinisch, zonder emotie. Maar jij bent toch ook wel eens boos geweest?

„Oh jawel, ik ben niet voortdurend rationeel. Ik heb wel eens de complete kerstboom gesloopt en alle ballen door de kamer gegooid. Ik ben

▲ **Kitty Trepels van Mil is van plan door te gaan tot het bittere einde.**

FOTO VAN ASSENDELFT

2

■ **Tot twee keer toe werd bij Kitty Trepels van Mil kanker geconstateerd.**

“**Wat doe je met je leven als je weet dat je beperkt houdbaar bent?**

ongeneeslijk ziek, maar door het beestje bij de naam te noemen kan ik ermee omgaan. Ik integreer de kanker zo goed mogelijk in mijn gewone leven en dat kan ik iedereen aanraden. Als ik nu in Nijmegen aan het infuus moet, komen mijn collega's rond mijn bed voor werkoverleg.”

Hoe kwam je tot het besluit om er een theaterstuk van te maken?

„Theater is de andere rode draad in mijn leven. Aanvankelijk schreef ik al mijn ervaringen op om er een boek van te maken. Tijdens mijn chemo besloot ik: als ik dit overleef, komt er een voorstelling. Dat werd *Vals Plat* - ik ben een wielertiefhebber - die ik inmiddels 32 keer heb gespeeld. Wat mij betreft gaat *Vals Plat* vooral over communicatie tussen arts en patiënt. Mijn artsen hebben op de juiste momenten precies het goede tegen mij gezegd en gedaan.”

'Vals Plat' was af maar je hebt het vorig jaar moeten herschrijven.

„Ja, want de kanker is terug. Het zit in mijn lever. Nou dan weet je het wel. Ik reageerde gelaten. 'Ik ga geen wedstrijd spelen die ik op voorhand verloren heb', zei ik tegen mijn nieuwe oncoloog Carla van Herpen. Maar die gaf me geen ruimte om te ontsporen. We zijn meteen begonnen met chemo en zowaar begon de tumor te krimpen. Nu volg ik nog steeds om de drie weken immuuntherapie. Maar de prognose is niet best: ik heb nog 3 tot 5 jaar waarvan nu al een jaar om is.”

En dus moest er snel een vervolg op 'Vals Plat' komen?

„De insteek is totaal anders, namelijk: wat doe je met je leven als je weet dat je *beperkt houdbaar* bent. Nee, geen *bucketlist* maken. Hou op, ik ga geen dingen doen die ik anders ook niet zou doen. Laat mij maar lekker wielrennen of snorkelen op Menorca. Ik leef nog voor 120 procent. En ik geef college en ik speel. Ik moet nu twee scripts in mijn kop zien te krijgen. En op 15 maart 2018 speel ik *Ik heb nog iets op mijn lever*.”

Wat houdt je op de been?

„Mijn familie, trouwe vrienden, mijn werk en mijn oncoloog Carla van Herpen. Dat is de rots in de branding waarbij ik altijd kan aankloppen als ik iets denk te voelen of wil weten. Ze ziet me eerst als mens, dan als patiënt. Haar motto is: Leef Kitty, voor 120% en haal eruit wat erin zit. Ik ben er voor je.”